Був собі журавель, і подумав він оженитися. "Кого ж би то взяти? Візьму чаплю! — думає журавель,— вона мені по мислі, якраз для мене!"

От приходить до чаплі та й каже.

— Ні, щось я не маю охоти за тебе іти!

— Ну, як не маєш, то не маєш, бог з тобою! — каже журавель, і пішов собі.

Але згодом роздумалася чапля, приходить до журавля та й каже:

— Знаєш що? Я вже роздумалася і вже хочу йти за тебе!

— А,— каже журавель,— ти роздумалася? І я тепер роздумався — не хочу вже тебе брати!

— Ну не хочеш, то й цур тобі,— каже чапля, пішла така розгнівана.

Тим часом журавель, як почав знов думати,— розміркувався, іде знов до чаплі:

— Вибачай,— каже,— що я тобі так тоді відказав. Тепер я надумався і хочу таки тебе брати.

— А! — каже чапля.— Ти надумався? І я "надумалась", що мені за тебе не йти! Як-то можна; я, молода, сама до тебе приходила, а ти мені так прикро відказав! Та щоб я після цього пішла за тебе? Ніколи в світі! Іди з очей!

Пішов журавель. А чапля, як почала думати, як почала думати, та й стала жалкувати: "Що се я, дурна, зробила? Нащо я журавлеві

відмовила? Ну, чи ж добре отак самотою жити, без господаря в хаті? Він же приходив, перепрошував! Піду, скажу йому, що вже згоджуюсь!"

Пішла чапля: здибалася, мовби несподівано, з журавлем та й каже йому, що от, мовляв, роздумалася, піде вже за його.

Куди там! Журавель уже і не думає її брати:

— Що ж се,— каже,— таке? Ти мені вже двічі гарбуза дала, та щоб я знов тебе сватав? Не хочу!

— Ну, не хочеш, то нехай же ти згинеш! — каже чапля.— Вже тепер і не думай, і слова мені не кажи ніколи про своє сватання! Нехай тобі абищо!

Пішов журавель, пішов, а згодом знов почав думати: "Отже, таки одружуся! Що ж так бурлакувати — без вірної дружини, та без господині в хаті! Недобре! Піду до чаплі, перепрошу її гарненько, може, піде".

Пішов, але чапля-таки затялась, не хоче! А через якийсь час каже, що вже пристає! Ну, коли ж знову журавель не хоче її брати! А там, дивись, знов журавель іде свататься, так уже чапля не хоче!

І так вони вже ходять та ходять, а побратися ніяк не можуть: коли одно "надумається", то друге "роздумається", та й нема згоди.

От так і ходять до сеї пори!